

potentaat door kracht en overtuiging, niet door handigheid; maar toch verwant aan Abje in zijn trots en zijn verschansing achter voordeelen van ras en stand.

Het brons is hier dienstbaar aan sierlijkheid en zwier. René is modieus en houdt van opschik. Bij zijn krullen, bij de curven van het ongevoorn gevormde oor past ook de *élégance* van het kraagje. Hij vertoont zich graag bekleed met al de paramenten van zijn zin voor praal. En dit, verbonden met zijn vastberaden en autoritaire trekken, bezorgt hem het voorkomen dat enigszins aan Florentijnse heersers herinnert, een soortgelijk gewicht, levendig, direct-aanwezig, autonoom. Een beheerst, maar bij tijd en wijle



*Pieter Starreveld, René, brons*

dan plotseling breidelloos uitbrekend temperament is in ieder onderdeel van het profiel bemerkbaar; het is nog te jong om opvallende disharmonieën te vertonen, maar het is juist oud en ervaren genoeg om, vooral bij de ooghoeken en de neuswortel, wel definitieve kenmerken te bezitten, die aan deze kop zoveel persoonlijks verlenen.

In de vergelijking van René met Abje ligt heel de kiem van een Kaïn-Abel drama opgesloten, zij het dan ook afgedempt tot Ezau-Jacobachtige verhoudingen. Het borende dat bij Abje in de kin en neusspits terugdrukt is, ligt bij René geheel en al in het gewelfde voorhoofd. Van zachtheid is bij geen van beide knapen sprake, maar René's onstuimigheid vindt in dezelfde behoefte tot overwicht haar oorsprong, als de sluwe geëffendheid van